

Köszönetek és panaszok

Egy nyugdíjas óvónő felháborodott és levelet írt, melyben Szeged városát vette védelmébe. Történt, hogy a „Csak nézünk, mint a moziban...” című műsorban Fenákel Judit, a Szegedről elszármazott író így szólt városunkról: „A lábszagú kisváros Szeged.” Olvasónk így emlékszik az író szegedi munkásságára: „1949–50-ben mint a Rókusi Általános Iskola úttörő–parancsnoka masírozott át óraszám bennünket, iskolatársait, „éljen Rákosi elvtárs”-t szajkóztatva. Kiábrándító, hogyan tudta eme eszmefuttatását egyáltalán lelkiismeret-furdalás nélkül elmondani. Vajon az író hányszor fordított, cserélt köpönyeget élete során? Ezért, sok–sok lokálpatrióta pedagógus társaimmal együtt, követeljük, kövesse meg sze-

retett városunkat, ha még van benne szemernyi jóérzés mint volt pedagógus és író!

Gyimesi Istváné Ruzsáról írt meleg hangú, köszönő levelet. A Szegedi utcai gondozási központnak fejezi háláját, amiért rendszeresen megemlékeznek a hozzájuk tartozó idősekről. Így a nyugdíjasok érzik azt, hogy nem feledkeznek meg róluk, s ünnepnapokon ajándékokat kapnak, műsorral kedveskednek nekik.

Bozóki István levele ellenben mindenféle köszönetnyilvánításnak híján volt. Neki ugyanis az elmúlt évben két, idén pedig – eddig – egy kerékpárját lopták el a T. tolvajok. Felhívja egyúttal a bűnözők figyelmét, hogy gondosan zárják le a lopott bicikliket, nehogy náluk is szemfülesebb tolvajok túljárjanak az eszükön.

■ Én úgy látom....

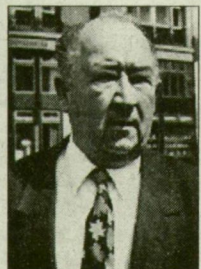
„Ha egyetlen kisgyerek életét megmenti, már megérte!”

Dr. Tekulics Péter: Köszönöm a jószándékot. (Fotó: Gyenes Kálmán)

Pintér Tiborné: Megdöbbentett a műsor hatása. (Fotó: Somogyi Károlyné)

Matejka Ede: Minden forintnak helye van...

Az elmúlt vasárnap milliók nézték a kora délutántól éjjel utánig hömpölygő műsoráradatot, az Aranyág címet viselő jótékonyági monstre-showt a Magyar Televízióban. Megdöbbentő és egyben megható érzés volt látni a képernyő alján futó befizetések garmadáit, az órák alatt közel húsz millióra duzzadt adakozást. A beteg gyerekekért illetve az ő gyógyításukra hivatott kórházak anyagi támogatásáért folyt az egész országot megmozgató gyűjtés.

Vajon miként vélekednek az emberek az Aranyág akcióról egy olyan országban, ahol nem egy jótékonyági megmozdulás vallott már kudarcot, vagy volt nagyon is kétes kimenetelű?

Dr. Tekulics Péter, a szegedi Gyermekkorház igazgatófőorvosa:

– Az egészségügyi intézmények vezetői számára a magyar egészségügy sanyarú helyzete egyértelmű, s ezért minden olyan akciónak, amely ennek a helyzetnek a jobbítását szolgálja, örülünk. Az Aranyág műsorfolyamában én a fantasztikus jószándékot láttam a szereplők, a műsorvezetők, az adakozók és minden résztvevő szemében és magatartásában egyaránt. *Mint egyike azoknak, aki naponta a beteg gyermekekért dolgozom, köszönöm az embereknek ezt a mérehetlen jószándékát, amiből végtére igen jelentős összeg jön össze.* Ugyanakkor azt gondolom, hogy nem ilyen útonmódon kell a magyar egészségügy, ezen belül a gyermekgyógyászat anyagi helyzetén, műszerezettségén javítani.

Pintér Tiborné, könyvelő:

– Noha az ember tisztában van a tömegkommunikációs eszközök mozgósító erejével, mégis megdöbbentett a több órás tv-műsor óriási hatása s az adakozók nagy száma. Persze ebben a tömegeket felvilla-

nyozó akcióban nyilvánvalóan szerepe volt annak is, hogy milyen cél érdekében kérték a segítséget. *Úgy vélem, ha gyerekekről van szó, mindig mozgathatóbbak az emberek, mint bármely más cél esetében.* Én a televíziót véletlenül kapcsoltam be, s akkor és onnan értesültem, miért is a népszerűbbnél népszerűbb emberek felvonultatása. Vasárnap nem ajánlottam fel pénzt, de megteszem még a héten, azzal a szomorú gondolattal, hogy így kell pénzt teremteni az évek óta nehézségekkel küszködő gyermekkorházaknak.

Matejka Ede, nyugalmazott gyógyszerész:

– Este 9 órától fél egyig néztem a műsort, ami a színvonalának is köszönhet, hogy rengeteg embert ültetett a képernyő elé, s a rengeteg ember közül nagyon sokan kényszerűen érezték, hogy adjanak. Láthatta, volt, aki 50 forintot tudott erre szánni, volt, aki a pénztárcájához mérten többet. Az emberek úgy gondolták, minden támogatásnak, minden forintnak helye van az egészségügyben. Ezt tudjuk valamennyien, akár feküdtünk kórházban, akár csak hírből ismerjük a helyzetet. *Ha egyetlen kisgyerek életét menteni meg az a pénz, ami ebből a nemes akcióból egybegyűlik, már megérte.*

K. K.

– Ez egyszerűen vicc! – dörög magában a nagydarab férfi, amint kiszáll a Belvárosban nagykorú Mercedeséből. – Levegőhöz se jut az ember, máris ráugrik a parkolóőr és pénzt kér. Én előre csak a vécénéninek fizetek, ha sürgős...

■ Az önkormányzat, jóval a határidő lejártá után mégis felmondott a Park Kft.-nek. És hamarosan lényegesen jobb ajánlatot kapott: **Megyesi Zoltán** vállalkozó havi kétfélszáz forintot ígért a szegedi parkolóért. Azt hinné az ember, dagad ezek után az önkormányzat zsebe – de tavaly ősz óta egy fillért sem lát a város, miközben a polgárok milliókkal „etetik” a két vállalkozót. Ha a kft. nem fizet, miért adna súlyos milliókat Megyesi úr azért, amit meg sem kapott. Némi háborúskodás után a vállalkozók felosztották a területet, megegyeztek. A hivatal hibájából a világ legjobb üzletét köthették: több milliós bevételhez jutnak, egyetlen fillér kiadás nélkül. Az autósok pedig vagy bosszankodnak, vagy röhögnek az önkormányzaton.

– Ekkora balfácánságot még nem látott a világ! – hallani a parkolóban. Egyre-másra nem akarnak az autósok fizetni. – Mégis csak disznóság, hogy két vállalkozót tegyünk milliómossá, az önkormányzat tehetlensége miatt.

A hivatalban senki sem beszél szívesen a tíz-tizenöt milliós bakiról. Nem csodálom. Kissé nyugatabbra ezért fejek hullanak, s lemondások sorjázanak az asztalon. Nálunk bezeg...

– Mit tegyünk? – kérdi szinte önmagától is **Serege János**, a Városgondnokság vezetője. – Nem küldhetünk verőlegényeket a parkolóba. Jogi útra tereltük az ügyet, hétfőn lesz az újabb tárgyalás.

Kiderül, az első pert a Park Kft. indította, majd a város viszont perelt. Hogy kinek a fiókjában porosodott az a levél, amelyre nem válaszoltak és az egész háborút elindította? Erről senki sem akar tudni. A városgondnok szerint nem egészen így van, de ez inkább a bíróságra tartozik, meghaladják egy napilap kereteit.

Csak pontosan, szépen...

■ A szerette város májfoltjai

A csinovnyikokat is parkolópályára tették

Az önkormányzat röhög Szeged?

Fizetni pedig kell! (Fotó: Schmidt Andrea)

Tudjuk jól: az ingyen parkoló már olyan ritka a Kis-körúton belül, mint a fehér holló. Annak idején éppen a városatyák döntöttek úgy, legyen drága a parkolás, akkor kevesebben szennyezik a levegőt Szegeden. Azután tavaly augusztusban valóságos parkolóháború alakult ki a városban. A város ugyanis (a Széchenyi tér és a Klauzál tér kivételével) még 1992 végén bérbe adta parkolóit a Park Kft.-nek. A szerződés '93. február végéig szólt, havi 720 ezer forintot bérleti díj mellett. A lejárat előtt a Park Kft. ajánlatot tett a városnak: lényegében változatlan feltételekkel vállalja a további üzemeltetést. Az önkormányzat hivatalnokai azonban, ki tudja miért, „elfelejtették” válaszolni. Ez pedig a Polgári Törvénykönyv szerint egyenlő a beleegyezéssel, a szerződés határozatlan idejűvé alakult át.

Annnyit azért hozzászól, bizottság alakult az ügy kivizsgálására, amely az elmúlt fél évben többször volt már közgyűlési vitatéma.

Egyesek szerint 10, mások szerint lassan 15 milliót énekelték ki a figyelmetlen hi-

vatalnokok a város szájából. Felelős? Eddig nincs. A polgár szívhatja a fogát és fizethet. Ezek után annyi elégtétele maradhat a városatyáknak, hogy bizton állíthatják: ők alkotják a világ legvállalkozóbarátabb önkormányzatát.

Megoldás? Akár több is akadna. A legkézenfekvőbb az lenne, ha átmenetileg beszüntetné a fizetőparkoló-rendszert az önkormányzat. Akkor nem lenne miért pénzt szedni a vállalkozóknak. Persze az is kérdés, ha két „maszeknak” is megéri, vajon miért nem maga az önkormányzat vág bele? Hírlik, nem áll olyan jól a büdzsé, hogy szemlesütve eloldalogjon a város a jó üzletek mellett.

– Ez bizony két óra volt! – mondja mosolyogva a parkolóőr, mikor beszállnak a kocsimba.

– Szóval, nyolcvan?! Árulja már el, maga éppen kinek szedi a pénzt?

– Tudja mit, adjon egy ötvenest és felejtsek el egymást.

Megegyezünk. Mindenki önmagának kaszál. Az órnek mégis szívesebben nyújtom át az ötvenest. Ó legalább tesz érte valamit: ott ácsorog egész nap az egyre tüzeesebben égő napsütésben.

Rafai Gábor

Nem titkoljuk: ezt az írást afféle vitaindítóknak szántuk, éppen ezért biztosak vagyunk abban, hogy az érintettek reagálásait már jövő héten közölhetjük a Szegedi Tükörben, a Délmagyarország legújabb mellékletében. Ha Önnek is van véleménye a belvárosi parkolási helyzetről, bátran írjon vagy telefonáljon szerkesztőségünkbe. Elvégre több szem mégiscsak többet lát...